

„Jeg for mit Vedkommende er nu ogsaa i den Henseende saa heldig stillet ikke at kende noget til den Slags.“

„Saa maa jeg virkelig paany gratulere Dem. — Men et Hjem har De dog vel haft ... tilmed rimeligvis et af disse for deres Hygge saa berømte danske Præstegaardshjem. Ja, jeg slutter af Deres Navn, kan De vide.“

Per lod, som om han overhørte dette sidste, og sagde, at han ikke kendte og aldrig havde kendt, hvad man kaldte nærmere Paarørende.

„Nej virkelig! De er et —.“

„Ja,“ sagde Per, idet han med Forsæt afbrød ham. „Jeg er kun mig selv.“

„Se-sel!“ — Neergaard bøjede sig frem med Hænderne paa Stolens Sidestykker og stirrede som nyvaagen paa ham. — „Saa har den lille Salomon altsaa ikke helt Uret. Saa hænger der jo virkelig noget af Eventyret ved Dem. Ingen Familjehensyn! Ingen Søkendeplager! Ingen velmenende Onkler og Tanter ... Fri som Fuglen under Himlen!“

Per tav bekræftende.

Neergaard sank atter tilbage i Lænestolen, og der blev et Øjebliks dyb Stillehed.

„De synes virkelig at være et sjelden begunstiget Menneske, Hr. Sidenius. Dersom man ikke var saa gammel og affældig, kunde man fristes til at misunde Dem. Fri og ubekymret i alle Forhold. Og med en Appetit paa Livet som en Solsort i et Kirsebærtræ. Ja, saadan skal det være! — Og alligevel? Hvad hjælper det saa? De Lænker, vi Mennesker ikke fødes med, dem lægger vi selv paa os i Livets lange Løb. Vi er og bliver af Slavestand. Vi føler os kun hjemme i Bolt og Jern. — Hvad mener De derom?“

„Ærlig talt forstaar jeg ikke, hvad De der tænker paa,“ sagde Per og saa op til Uret paa Bogskabet, der viste et Kvarter over fire. Han begyndte at trættes af Samtalens Ensformighed, — var desuden ogsaa bleven lidt betænkelig ved sin Kaadmundethed.